

34 му всичкѣ-тѣ истинѣ. А той ѱ рече: Дѣщи,
твоя-та вѣра тя исцѣли; иди си съ миромъ, и
здрава бѣди отъ болѣсть-тѣ си.

35 Когато той още говорѣше, идватъ отъ начал-
ника на съборище-то, и казуватъ: Дѣщеря ти
36 умрѣ; що задавашъ вече трудъ на учителя? А
Иисусъ, щомъ чу думѣ-тѣ коѣкто говорѣхъ,
казува на начальника на съборище-то: Не бой
37 ся, само вѣрувай. И не остави никого да го при-
дружи, тѣкмо Петра и Іакова и Іоанна брата
38 Іакововъ. И идува въ домъ-тъ на начальника на
съборище-то, и вижда мѣлвѣ, че плачахъ и
39 пицѣхъ много. И като влѣзе казува имъ: Защо
ся мѣлвите и плачете? дѣте-то не е умрѣло,
40 но спи. И присмивахъ му ся. А той като ис-
пѣди всички-тѣ, зема на дѣте-то бащѣ му и
майкѣ му и онѣзи които бѣхъ съ него, и влѣ-
41 зува дѣто лѣжеше дѣте-то. И като хванѣ дѣте-
то за рѣкѣ, казва му: Талиѳа, куми; което
истѣлкувано ще рече: Момиче, тебѣ казувамъ,
42 стани. И тутакси момиче-то станѣ и ходѣше,
защото бѣше на дванадесетъ години; и смаяхъ
43 ся твърдѣ много. И много имъ зарѣча, никой
да не научи това; и рече да ѱ дадѣтъ да яде.

ГЛАВА 6.

1 И излѣзе отъ тамо, и дойде въ отечество-то
2 си; и слѣдувахъ го ученици-тѣ му. И като дой-
де сѣбота, начинѣ да учи въ съборище-то; и
мнозина отъ слушатели-тѣ удивявахъ ся, и ду-
махъ: Отъ кѣдѣ на тогози това? и коя е да-
дена-та нему мудрость, че и таквызи чудеса бы-
3 ватъ отъ рѣцѣ-тѣ му? Не е ли тойзи дръводѣ-
лецъ-тъ, сынъ-тъ Маріинъ, и братъ на Іакова и
на Іосія и на Іудѣ и на Симона? и не сѣ ли
сестры-тѣ му тука у насъ? И соблазнявахъ ся